

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 642/2019
12.03.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Небојша Цветковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији су правни следбеници ВВ из ... и ГГ из ..., ради чинидбе, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Вишег суда у Лесковцу и Апелационог суда у Нишу, на седници одржаној 12.03.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби туженог, изјављеној против пресуде Основног суда у Лесковцу П 9112/15 од 12.01.2017. године, стварно је надлежан Виши суд у Лесковцу.

Образложење

Основни суд у Лесковцу, пресудом П 9112/15 од 12.01.2017. године усвојио је тужбени захтев тужиле, тако што је наложио туженом да са парцеле тужиле кп бр. ... у КО ... и то са западног дела ове парцеле уклони чесму са пратећом водоводном инсталацијом и олуку, са свог стамбеног објекта, који захвата део напред наведене парцеле тужиле, све у року од 15 дана, по пријему пресуде под претњом принудног извршења (став први изреке). Обавезао је туженог да накнади тужилци трошкове поступка у износу од 63.000,00 динара, у року од 15 дана, по пријему пресуде под претњом принудног извршења, са законском затезном каматом од дана пресуђења па до коначне исплате (став други изреке).

Против наведене пресуде, тужени је благовремено изјавио жалбу, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Апелациони суд у Нишу, решењем Гж 6614/2018 од 18.07.2019. године, огласио се стварно ненадлежним за одлучивање о жалби туженог, изјављеној против пресуде Основног суда у Лесковцу П 9112/15 од 12.01.2017. године (став први изреке) и одлучио да списе предмета уступи Вишем суду у Лесковцу, као стварно и месно надлежном суду.

Виши суд у Лесковцу, решењем Гж 2680/19 од 12.11.2019. године, није прихватио стварну надлежност за поступање по жалби туженог, изјављеној против пресуде Основног суда у Лесковцу П 9112/15 од 12.01.2017. године и списе предмета доставио Врховном касационом суду ради одлучивања о сукобу надлежности.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу стварне надлежности на основу одредбе члана 22. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр.116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18-УС, 87/18 и 88/18-УС), утврдио да је за одлучивање у другом степену о изјављеној жалби туженог стварно надлежан Виши суд у Лесковцу.

Тужба је поднета 06.10.2015. године. У уводу првостепене пресуде је наведена вредност предмета спора у износу од 10.000,00 динара.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП је прописано, да, спорови мале вредности, јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом става 3. овог члана, да, као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којима се тужбени захтев не односи на потраживање у новцу, а тужилац је у тужби навео да пристаје да уместо испуњења одређеног захтева прими одређени новчани износ који не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 1). Одредбом става 4. овог члана, да, као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 2).

Одредбом члана 469. ЗПП, је прописано, да, не сматрају се споровима мале вредности, у смислу одредаба ове главе закона, спорови о непокретностима, спорови из радних односа и спорови због сметања државине.

У конкретној ситуацији тужбеним захтевом тужиле се тражи да се наложи туженом да са парцеле тужиле уклони чесму са пратећом водоводном инсталацијом и олуком, са свог стамбеног објекта, због чега се не ради о спору у вези непокретности.

Дакле, како се у конкретној ситуацији не ради о спору у вези непокретности, већ о спору ради чинидбе, где вредност предмета спора наведена у уводу првостепене пресуде у износу од 10.000,00 динара очигледно не прелази динарску противвредност износа од 3.000 евра у смислу одредби члана 468. став 1. и 2. ЗПП, то се ради о спору мале вредности из одредбе члана 468. став 4. ЗПП, због чега је Виши суд у Лесковцу стварно надлежан да у другом степену одлучи о изјављеној жалби туженог против првостепене пресуде, на основу одредбе члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

